

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **K. V.**, zast. JUDr. Petrem Knobloch, advokátem se sídlem Plzeň, Husova 17, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, za účasti: **a) V. s., s. r. o.**, zast. JUDr. Miladou Škvainovou, advokátkou, se sídlem Plzeň, Koperníkova 21, **b) Obec Ch.**, **c) D. V.**, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 5. 2005, č. j. 30 Ca 57/2003 - 107,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á.**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žádná ze zúčastněných osob **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Městského úřadu Stod ze dne 2. 7. 2002, č. j. Výst/1177/01/Vl, bylo na základě řízení podle § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), nařízeno žalobci odstranění staveb – 2 skladovacích hal včetně oplocení a sjezdu na silnici č. II/230, nacházejících se na pozemcích p. č. 589/2 a 584/2 v k. ú. M., postavených bez stavebního povolení, a v tomto rozhodnutí správní orgán dále stanovil podmínky, které musí být dodrženy při odstraňování staveb.

Proti tomuto prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání. O něm žalovaný rozhodl rozhodnutím napadeným žalobou tak, že změnil rozhodnutí Městského úřadu Stod tak, že žalobci bylo nařízeno podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona odstranění staveb

– 2 skladovací haly včetně oplocení a sjezdu na silnici č. II/230 na pozemcích p. č. 589/2, 584/2 a části pozemků p. č. 55/5, 583/1, 537/2, 1240/1, 616/3 v k. ú. M..

Žalobou podanou u Krajského soudu v Plzni se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a přiznání náhrady nákladů řízení s odůvodněním, že žalobce umístil na své pozemky ocelové haly tak, že je smontoval a umístil provizorně na podloží z vyřazených silničních panelů. Tyto haly žalobce hodlal následně v konečné podobě umístit na těchto pozemcích, a proto požádal o vydání územního rozhodnutí. Žalobce namítal, že správní orgány nezohlednily skutečnost, že jimi požadované vyjádření dotčených orgánů státní správy bylo doloženo již v rámci původní žádosti. Žalobce nesouhlasil s požadavkem na stanovisko obce Ch.ve vztahu k územnímu plánu, neboť územní plán nebyl dosud zpracován a odsouhlasen. Dále žalobce poukázal na skutečnost, že jedním z důvodů zamítnutí žádosti žalobce byl požadavek zapracování ochranného hygienického pásma vrtu užitkové vody, ačkoliv taková povinnost byla uložena jiným správním rozhodnutím obci Ch.. Žalobce dále tvrdil, že správní orgány nepostupovaly v souladu se stavebním zákonem, když od něj požadovaly doložení buď dokumentů, jejichž zabezpečení mu nepřináleželo, nebo které již poskytl a byly na něm vyžadovány duplicitně.

Krajský soud v Plzni žalobu zamítl. Současně rozhodl, že žádný z účastníků ani žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění svého rozsudku předně uvedl, že bylo-li žalobcem v průběhu jednání před soudem namítáno, že správní orgány nesprávně posoudily uložení jeho majetku – ocelových hal, jako stavbu, je tato námitka s ohledem na uplatnění zásady dispoziční a koncentrační v soudním řízení správním opožděná a soud k ní nemohl s ohledem na ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přihlížet. K žalobní námitce vytykající správnímu orgánu nedůvodnost, resp. nezákonnost požadavku na předložení stanoviska obce Ch. ve vztahu k územnímu plánu, krajský soud uvedl, že z rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že této výhradě žalobce (uplatněné již v odvolání) bylo žalovaným vyhověno a absence stanoviska obce Ch. nebyla důvodem pro rozhodnutí o nařízení odstranění nepovolených staveb. K žalobní námitce vytykající správnímu orgánu nedůvodnost, resp. nezákonnost požadavku na zapracování ochranného hygienického pásma vrtu užitkové vody krajský soud konstatoval, že žalovaný v napadeném rozhodnutí zmínil, že tento požadavek nebyl oprávněný. V souvislosti se stavbou vrtu užitkové vody však žalovaný vytkl žalobci nevyhovění výzvě ze dne 18. 7. 2001 v jiném směru. Podle této výzvy měl žalobce předložit projektovou dokumentaci, jejíž součástí by byl i situační výkres zakreslující odstupy od sousedních staveb. Nesplnění výzvy ze dne 18. 7. 2001 spatřoval žalovaný právě v nevyhovění požadavku na předložení situačního výkresu obsahujícího vzájemné odstupy mezi stavbami, tj. i ve vztahu k vrtu V1. Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku, podle které správní orgány v řízení o odstranění stavby požadovaly neoprávněně předložení dalších vyjádření dotčených orgánů státní správy. Z § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona nepochybně vyplývá, že má-li stavebník zájem na zachování stavby postavené bez stavebního povolení, musí v řízení o odstranění stavby (zahájeném z moci úřední) vystupovat aktivně, tj. zejména podat žádost o dodatečné povolení stavby a předložit podklady a doklady, jež si vyžádal stavební úřad a které je nutno předkládat ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení. V řízení o odstranění stavby bylo nepochybně prokázáno (zejména při místním šetření dne 29. 6. 2001), že po vydání posledních stanovisek dotčených orgánů státní správy (tj. stanoviska Správy a údržby silnic Starý Plzenec, stanoviska Policie ČR, OŘ Plzeň – jih, dopravní inspektorát a stanoviska Okresního úřadu Plzeň – jih, referát dopravy a silničního

hospodářství z ledna a února 2001) došlo ke změnám při provádění nepovolené stavby, které nejsou ve stanoviscích předvídány. Na základě tohoto zjištění stavební úřad ve výzvě ze dne 18. 7. 2001 jasně specifikoval rozsah podkladů nutných k posouzení možnosti dodatečného povolení stavby. K tomu byla žalobci stanovena lhůta. Tato lhůta byla ještě prodloužena při dalším ústním jednání, při němž byla žalobci vysvětlena potřeba reagovat na faktické změny při provádění nepovolené stavby, které nejsou zohledněny v projektové dokumentaci a v dosud předložených stanoviscích dotčených orgánů státní správy. Za této situace soud nepřisvědčil žalobci v tom, že by se jednalo o požadavek stavebního úřadu na obstarávání duplicitních podkladů. Bylo na žalobci, aby pokud má zájem na dodatečném povolení stavby, předložil stanoviska nová, reagující na skutečné provedení stavby. Nelze také směšovat řízení o vydání územního rozhodnutí, v rámci něhož byla vyhotovena a předložena stanoviska týkající se zřízení vjezdu na pozemek, s řízením o žádosti o dodatečné povolení stavby. Požadavek na předložení zcela nového stanoviska Okresního úřadu Plzeň – jih, referátu životního prostředí odůvodnily správní orgány obou stupňů rovněž odchýlným provedením stavby oplocení a terénních úprav oproti projektové dokumentaci. Správní orgán prvního stupně tak učinil ve výzvě ze dne 18. 7. 2001 a žalovaný v napadeném rozhodnutí. Argumentaci správních orgánů v tomto směru žalobce žádným konkrétním způsobem – podle názoru krajského soudu – nezpochybil.

Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Plzni žalobce (dále též „stěžovatel“) včas podal kasační stížnost a uvádí, že ji podává z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. V té Krajskému soudu v Plzni vytýká, že se nedostatečně seznámil se spisovým materiálem správních orgánů obou stupňů. To dovozuje konkrétně z toho, že krajský soud svůj rozsudek opřel mimo jiné o skutečnost, že předmětné stavby byly vybudovány v rozporu s územním plánem obce Ch., ačkoliv takový územní plán vůbec neexistuje. Podle stěžovatele krajský soud v odůvodnění svého rozsudku tvrdí, že „předmětné haly byly postaveny v rozporu s územním plánem, který v předmětné části obce uvažuje s lehkou vesnickou zástavbou“. Dále krajskému soudu vytýká, že přejímá tvrzení žalovaného, když bere za prokázané, že došlo ke změnám stavby, které projektová dokumentace nepředpokládá. Krajský soud v Plzni při svém rozhodování rovněž převzal tvrzení obsažené v napadeném rozhodnutí žalovaného v otázce posuzování předmětných hal jako staveb. Stěžovatel je toho názoru, že v daném případě se nejedná o stavbu, ale pouze o dočasné umístění jeho hmotného majetku, když z technologického hlediska je možné konstrukci hal skladovat pouze ve smontovaném stavu. Jakýkoliv jiný způsob skladování jednotlivých segmentů hal by vedl k nebezpečí poškození či zničení jednotlivých segmentů, ale i k ohrožení života a zdraví třetích osob. V této souvislosti je zavádějící přesvědčení krajského soudu uvedené v odůvodnění rozsudku, že teprve v závěrečné řeči při jednání bylo žalobcem namítáno nesprávné posouzení uložení majetku žalobce jako stavby. Tuto námitku ovšem stěžovatel uplatňoval již v odvoláních do rozhodnutí správních orgánů. Rovněž je zcela nepodložená domněnka krajského soudu, že důvodem vydání rozhodnutí o odstranění stavby nebyla skutečnost, že mezi dokumenty požadovanými správním orgánem bylo i zakreslení hygienických ochranných pásem vrtu V1, přičemž z rozhodnutí žalovaného vyplývá, že i tato skutečnost byla jedním z důvodů pro vydání rozhodnutí o odstranění stavby. V tomto bodě pak soud nepřihlédl k doloženému tvrzení ze strany žalobce, že předmětný vrt není kartograficky zachycen v katastrálních mapách, ačkoliv tato povinnost byla již v minulosti uložena obci Ch. spolu s vyznačením jednotlivých ochranných pásem. Tuto povinnost obec Ch. nesplnila. Stěžovatel požaduje zrušení rozsudku Krajského soudu v Plzni a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný správní orgán ani osoby zúčastněné na řízení – ač řádně obeslány – se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikováno nesprávné právní pravidlo, popř. je sice aplikováno správné právní pravidlo, ale je nesprávně interpretováno.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že dne 1. 6. 2001 zahájil Městský úřad Stod řízení podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona o odstranění stavby skladovací haly postavené bez stavebního povolení na p. č. 589/2 a 584/2 v k. ú. M.. V podání ze dne 18. 6. 2001 žalobce namítal, že se nejedná o výstavbu skladové haly, ale o uskladnění hmotného majetku, který nelze skladovat v demontovaném stavu s ohledem na možnost jeho poškození. Při jednání dne 29. 6. 2001 bylo zjištěno, že je prováděna stavba dvou ocelových montovaných hal osazených na železobetonových panelech, že je prováděno oplocení pozemků ocelovými sloupky s pletivem a podezdívkou z panelů a že jsou prováděny terénní úpravy související se stavbou. Zástupci Okresního úřadu Plzeň – jih, referátu dopravy a silničního hospodářství a Správy a údržby silnic Starý Plzenec při jednání uvedly, že oplocení pozemku nesmí zasahovat do silnice č. II/230 (tj. že musí být umístěno až za vnější hranou silničního příkopu), že současný stav oplocení a sjezdů není proveden dle projektové dokumentace předložené těmto orgánům k žádosti o povolení připojení sousední nemovitosti na komunikaci a že došlo k zasypání silničního příkopu, který dle projektové dokumentace měl zůstat otevřený. Dne 18. 7. 2001 byl žalobce vyzván stavebním úřadem, aby v případě zájmu podal žádost o dodatečné povolení stavby spolu s projektovou dokumentací včetně situačního výkresu s vyznačením hranic pozemků podle katastru nemovitostí a dále stanoviska Okresního úřadu Plzeň – jih, referát dopravy a silničního hospodářství, Správy a údržby silnic Starý Plzenec, Policie ČR, OŘ Plzeň – jih, dopravní inspektorát, obce Ch. z hlediska pořizovatele územního plánu a také stanovisko Okresního úřadu Plzeň – jih, referát životního prostředí, k provedení oplocení a terénním úpravám. Dne 17. 8. 2001 žalobce požádal o dodatečné povolení stavby (podání došlo správnímu orgánu 20. 8. 2001). K žádosti připojil projektovou dokumentaci, stanovisko Policie ČR, OŘ Plzeň – jih, dopravní inspektorát ze dne 30. 1. 2001, stanovisko Správy a údržby silnic Starý Plzenec ze dne 22. 1. 2001 a rozhodnutí Okresního úřadu Plzeň – jih, referát dopravy a silničního hospodářství ze

dne 7. 2. 2001. Všechna tato stanoviska se týkala napojení pozemku žalobce na komunikaci č. II/230. Při jednání dne 12. 9. 2001 stavební úřad navrhl žalobci doplnění podkladů pro rozhodnutí do 28. 2. 2002 tak, aby bylo reagováno na současný stav, aby vyjádření dotčených orgánů státní správy byla vypracována k dodatečnému povolení stavby a aby v zastavovací situaci byly zakresleny stavby na sousedních pozemcích a okótovány odstupy od nich. V podání ze dne 17. 9. 2001 žalobce uvedl, že dle jeho názoru jsou vyjádření dotčených orgánů státní správy platná a není třeba je obnovovat. Rozhodnutím ze dne 2. 7. 2002 Městský úřad Stod nařídil žalobci odstranění nepovolených staveb 2 skladovacích hal včetně oplocení a sjezdu na silnici č. II/230. V odůvodnění svého rozhodnutí prvoinstanční správní orgán uvedl, že nebyla zohledněna skutečnost, že podle konceptu územního plánu obce Ch. se pozemky žalobce nacházejí v prostoru určeném pro bydlení venkovského typu, a proto umístění staveb pro skladování materiálu není v souladu s cíli územního plánování obce. Dále správní orgán poukázal na stanovisko Okresního úřadu Plzeň – jih, referát dopravy a silničního hospodářství ze dne 29. 6. 2001, podle kterého provedení oplocení a sjezdu na pozemek je v rozporu s předloženou projektovou dokumentací; dále poukázal na rozhodnutí Zeměměřického a katastrálního inspektorátu v Plzni ze dne 31. 8. 2001, podle něhož jsou pozemky žalobce zatíženy věcným břemenem, což nebylo v žádosti o dodatečné povolení stavby zohledněno. Na základě toho dospěl prvoinstanční správní orgán k závěru, že dodatečné povolení stavby by bylo v rozporu s veřejnými zájmy chráněnými právním řádem a se stanovisky dotčených orgánů státní správy ve smyslu § 126 odst. 1 stavebního zákona. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal. V odvolání trval na zachování platnosti stanovisek doložených v předchozím řízení a dále uvedl, že ostatní stanoviska předložil s výjimkou stanoviska obce Ch. z hlediska územního plánu, neboť územní plán obce Ch. neexistuje. Žalovaný správním orgán o odvolání rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím tak, že změnil rozhodnutí stavebního úřadu shora uvedeným způsobem. V odůvodnění žalovaný uvedl, že v projektové dokumentaci měly být v souladu s § 3 odst. 4 písm. a) vyhlášky č. 132/1998 Sb. vyznačeny odstupy staveb od hranic pozemku a sousedních staveb, a to i od vodního zdroje. Žalovaný uznal, že dosud neschválený územní plán obce Ch. nemohl sloužit jako podklad pro rozhodovací činnost. K námitkám týkajícím se splnění požadavku doložení ostatních stanovisek žalovaný uvedl, že výzvě stavebního úřadu ze dne 18. 7. 2001 nebylo zcela vyhověno, neboť nebylo předloženo stanovisko Okresního úřadu Plzeň – jih, referát životního prostředí k provedení oplocení a k provedeným terénním úpravám, ani nová stanoviska Okresního úřadu Plzeň – jih, referát dopravy a silničního hospodářství a Správy a údržby silnic Starý Plzenec a Policie ČR, OŘ Plzeň – jih, dopravní inspektorát. Žalobcem předložená dřívější stanoviska týkající se napojení jeho pozemku na silnici č. II/230 nelze považovat za platná, neboť při místním šetření dne 29. 6. 2001 bylo shledáno, že oplocení a sjezd na silnici byly provedeny v rozporu s projektovou dokumentací, předloženou k žádosti o povolení připojení žalobcovy nemovitosti na komunikaci, a že došlo k zasypání silničního příkopu, který podle projektové dokumentace měl zůstat otevřený. Dále žalovaný konstatoval, že stavební úřad postupoval vůči žalobci nad rámec stavebního zákona velice vstřícně, když při jednání dne 12. 9. 2001 stanovil nový termín pro doplnění chybějících podkladů. Jelikož však žalobce nesplnil ani tento termín, dospěl žalovaný k závěru, že prvoinstanční správní orgán oprávněně rozhodl o odstranění nepovolené stavby.

Podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona stavební úřad nařídí vlastníku stavby nebo zařízení odstranění stavby nebo zařízení postavené bez stavebního povolení či ohlášení nebo v rozporu s ním. Odstranění stavby se nenařídí, pokud stavebník prokáže, že stavba je v souladu s veřejným zájmem, zejména s územně plánovací dokumentací, cíli a záměry

územního plánování, obecnými technickými požadavky na výstavbu, technickými požadavky na stavby a zájmy chráněnými zvláštními předpisy a jestliže stavebník v řízení o odstranění stavby podá žádost o její dodatečné povolení a předloží podklady a doklady vyžádané stavebním úřadem v jím stanovené lhůtě a v rozsahu jako k žádosti o stavební povolení.

Se stěžovatelovou námitkou, že krajský soud svůj rozsudek opřel mimo jiné o skutečnost, že předmětné stavby byly vybudovány v rozporu s územním plánem obce Ch., ačkoliv takový územní plán vůbec neexistuje, se Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Na str. 5 svého rozsudku totiž Krajský soud v Plzni konstatuje, že z „obsahu napadeného rozhodnutí je zřejmé, že námitce žalobce, týkající se nemožnosti předložit vyjádření obce Ch., bylo žalovaným vyhověno a absence stanoviska obce Ch. nebyla důvodem pro rozhodnutí o nařízení odstranění nepovolených staveb. S ohledem na to je námitka týkající se stanoviska obce Ch. v řízení před soudem bezpředmětná“. Z toho je zřejmé, že krajský soud nepovažoval předmětné stavby za postavené v rozporu s územním plánem obce Ch.. Krajský soud pouze konstatoval, že tato námitka je lichá, neboť o takovou skutečnost žalovaný své rozhodnutí neopřel. S takovým hodnocením Nejvyšší správní soud plně souhlasí. Je sice pravda, že prvoinstanční správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že nebyla zohledněna skutečnost, že podle konceptu územního plánu obce Ch. se pozemky žalobce nacházejí v prostoru určeném pro bydlení venkovského typu, a proto umístění staveb pro skladování materiálu není v souladu s cíli územního plánování obce, nicméně odvolací správní orgán (tj. žalovaný) ve svém rozhodnutí uznal, že dosud neschválený územní plán obce Ch. nemohl sloužit jako podklad pro rozhodovací činnost, a vysvětlil jiné důvody, pro něž bylo odstranění staveb nařízeno. Tvrdí-li stěžovatel v kasační stížnosti, že krajský soud v odůvodnění svého rozsudku uvádí, že „předmětné haly byly postaveny v rozporu s územním plánem, který v předmětné části obce uvažuje s lehkou vesnickou zástavbou“, nemůže mu ani v tomto Nejvyšší správní soud přisvědčit, neboť žádné takové hodnocení skutkového stavu rozsudek krajského soudu neobsahuje. Pouze v reprodukční části odůvodnění rozsudku na str. 3 Krajský soud v Plzni shrnuje obsah prvoinstančního správního rozhodnutí tak, že „v odůvodnění prvoinstanční správní orgán uvedl, že nebyla zohledněna skutečnost, že podle konceptu územního plánu obce Ch. se pozemky žalobce nacházejí v prostoru určeném pro bydlení venkovského typu, a proto umístění staveb pro skladování materiálu není v souladu s cíli územního plánování obce.“. Z tohoto textu ovšem jednoznačně plyne, že se jedná o rekapitulaci dosavadního procesního i skutkového vývoje souzené věci, nikoli o závěr, který krajský soud zaujal.

K stěžovatelově námitce, že krajský soud přejímá tvrzení žalovaného, když bere za prokázané, že došlo ke změnám stavby, které projektová dokumentace nepředpokládá, Nejvyšší správní soud uvádí, že z podkladů, které správní orgán shromáždil pro své rozhodnutí a jejichž podstatný obsah je shrnut výše (zejména se jedná o zápis z místního šetření, které proběhlo dne 29. 6. 2001, při němž Okresní úřad Plzeň – jih, referát dopravy a silničního hospodářství a Správa a údržba silnic Starý Plzenec uvedly, že současný stav oplocení a sjezdů není proveden dle projektové dokumentace předložené těmito orgánům k žádosti o povolení připojení sousední nemovitosti na komunikaci), jiný závěr učinit nelze. Názor správního orgánu (s nímž se správně ztotožnil i krajský soud) je podložený, logicky a řádně zdůvodněný, je v souladu s pravidly logického usuzování, přičemž předpoklady tohoto úsudku byly zjištěny zákonným procesním postupem. Ostatně ani sám stěžovatel ve svém vyjádření k výsledkům zmíněného místního šetření nic proti vyjádřením Okresního

úřadu Plzeň – jih, referát dopravy a silničního hospodářství a Správy a údržba silnic Starý Plzenec nenamítá.

Namítá-li stěžovatel, že Krajský soud v Plzni při svém rozhodování převzal tvrzení obsažené v napadeném rozhodnutí žalovaného v otázce posuzování předmětných hal jako staveb a že v této souvislosti je zavádějící přesvědčení krajského soudu uvedené v odůvodnění rozsudku, že teprve v závěrečné řeči při jednání bylo žalobcem namítáno nesprávné posouzení uložení majetku žalobce jako stavby, Nejvyšší správní soud konstatuje, že tento právní názor Krajského soudu v Plzni není na místě. Vzhledem k tomu, že kompetence správního orgánu rozhodnout o odstranění stavby je dána pouze tehdy, pokud to, co má být odstraňováno, je stavbou, musí krajský soud úvahu o tom, že se o stavbu skutečně jedná, učinit z úřední povinnosti. Toto pochybení krajského soudu v odůvodnění jeho rozsudku ovšem v souzené věci nenabývá takové intenzity, aby zakládalo nezákonnost jeho rozhodnutí o věci samé. Sám Krajský soud v Plzni v odůvodnění totiž dodal, že ze správního spisu je zřejmé, že posouzením předmětných hal jako stavby se správní orgán zabýval, provedl dokazování, a důvody, které jej vedly k posouzení ocelových hal jako staveb ve smyslu stavebního zákona, v rozhodnutí popsal přezkoumatelným a logickým způsobem. S tímto konstatováním krajského soudu zdejší soud – prostudovav správní spis – musí souhlasit. Prvoinstanční orgán již v zápisu o místním šetření konaném dne 29. 6. 2001 vyložil, že pojem „stavba“ je vymezen v § 139b odst. 1 stavebního zákona a v případech pochybností je rozhodující stanovisko stavebního úřadu. V daném případě Městský úřad Stod – jakožto stavební úřad – předmětné haly za stavby pokládá, když konstatuje, že se jedná o stavbu montované haly ocelové konstrukce o půdorysných rozměrech 39,60 x 13,00 m, u které se v době místního šetření dokončuje opláštění ocelovým plechem, dále v době místního šetření probíhá montáž ocelové konstrukce další haly o půdorysných rozměrech 21,60 x 13,00 m (obě uvedené stavby osazeny na železobetonových panelech), je prováděno oplocení pozemků (ocelové sloupky s pletivem, podezdívka z panelů) a byly provedeny terénní úpravy související se stavbou. Tento svůj závěr prvoinstanční orgán zopakoval i v odůvodnění svého rozhodnutí. Nejvyšší správní soud je rovněž přesvědčen, že již v řízení před správním orgánem prvního stupně bylo bezpečně prokázáno, že činnost stěžovatele, byla právem vyhodnocena jako provádění stavby ve smyslu § 139b odst. 1 stavebního zákona.

Vytýká-li stěžovatel krajskému soudu nepodloženost jeho přesvědčení o tom, že důvodem vydání rozhodnutí o odstranění stavby nebyla skutečnost, že mezi správním orgánem požadovanými (a stěžovatelem nepředloženými) dokumenty bylo i zapracování ochranných pásem vrtu V1, ani tentokrát s ním nemůže Nejvyšší správní soud souhlasit. Nic takového totiž Krajský soud v Plzni ve svém rozsudku netvrdí. Ze správního spisu navíc Nejvyšší správní soud zjistil, že prvoinstanční správní orgán své rozhodnutí o odstranění stavby o skutečnost, že stěžovatel nepředložil projektovou dokumentaci upravenou o zapracování ochranných pásem vrtu V1, vůbec neopřel a o zapracování ochranných pásem vrtu V1 se v odůvodnění svého rozhodnutí vůbec nezmiňuje. Ze správního spisu ani nevyplývá, že by k předložení takového podkladu byl stěžovatel vyzván v řízení o dodatečném povolení stavby. V odvolání proti tomuto rozhodnutí stěžovatel uvádí, že v řízení o umístění stavby byl Městským úřadem Stod vyzván, aby do 30. 4. 2001 doplnil návrh na vydání rozhodnutí o umístění stavby mimo jiné o zakreslení ochranného pásma vodního zdroje podzemních vod V1 pro zásobování obce M.. I z těchto skutečností, stěžovatelem uváděných v odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Stod o odstranění stavby, je zřejmé, že tato výzva byla učiněna v jiném správním řízení (v řízení o umístění

stavby), než je předmětem soudního přezkumu. Přesto odvolací správní orgán (žalovaný) ve svém rozhodnutí nad potřebný rámec odůvodnění podrobně popsal příslušné etapy řízení o umístění stavby týkající se požadavku na zakreslení ochranného pásma vodního zdroje. Lze tedy uzavřít, že tato stěžovatelova námitka vůbec nekoresponduje s obsahem správního spisu včetně rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, jakož ani s obsahem rozsudku Krajského soudu v Plzni.

V návaznosti na uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že není dán žádný z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., pro které by bylo třeba napadené rozhodnutí Krajského soudu v Plzni zrušit. Proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl.

O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s., neboť stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení; žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil. Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil; v tomto řízení Nejvyšší správní soud osobám zúčastněným na řízení žádné povinnosti neuložil.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. března 2007

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu